

Prema odluci Upravnog suda Republike Hrvatske broj Us-1307/2002 od 10.05.2006. pri određivanju visine ukupnog prometa uzima se u obzir promet svih sudionika sporazuma o isključivoj distribuciji ostvaren na svjetskoj razini, a ne samo promet sudionika ostvaren u Republici Hrvatskoj.

Prema odredbi članka 11. stavak 1. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja (Nar. nov., br. 48/95, 52/97 i 89/98), sporazumi poduzetnika, koji po svojoj prirodi i sadržaju odgovaraju nekom od ugovora: o specijalizaciji, o isključivoj distribuciji, o selektivnoj distribuciji, o isključivoj kupnji, o franchisingu i o istraživanju i razvoju, ne će se smatrati sporazumima iz članka 7. ovoga Zakona ako ispunjavaju uvjete utvrđene ovim Zakonom.

Prema članku 12. navedenog Zakona, sporazumi iz članka 10. i 11. ovoga Zakona podnose se na ocjenu Agenciji za zaštitu tržišnog natjecanja u roku 30 dana od dana zaključenja sporazuma.

Iz podataka spisa predmeta, dostavljenih sudu uz odgovor na tužbu, proizlazi da je L. CH.L.S.A. sklopio s tužiteljem Ugovor o distribuciji od 1. srpnja 1996. koji po svom sadržaju predstavlja ugovor o isključivoj distribuciji i kojim je tužitelj stekao pravo ekskluzivne distribucije i prodaje pod zaštićenim L. znakovima, L. odjevne predmete na području Republike Hrvatske, pravo neisključive distribucije i prodaje, pod zaštićenim L. znakovima, ostalih L. proizvoda na području Republike Hrvatske te isključivo pravo uporabe L. zaštićenih znakova na području Republike Hrvatske, kako to proizlazi iz članka 1. - »Odobrena prava«, navedenog ugovora.

Budući da se, dakle, radi o ugovoru iz članka 11. stavak 1. Zakona, isti je trebao biti podnesen Agenciji na ocjenu. U postupku koji je prethodio donošenju osporenog rješenja, pravilno je ocijenjeno da se u konkretnom slučaju nije mogla primijeniti odredba članka 9. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja kojom je propisano izuzeće od primjene odredbe članka 7. navedenog Zakona, jer sudionici sporazuma ostvaruju ukupan promet u iznosu većem od 60.000.000,00 kn. Neosnovano tužitelj u tužbi ističe da time što tužitelj sklapa tipske ugovore isključivo na hrvatskom tržištu, dakle da je isključivi distributer stranog proizvođača koji djeluje samo u Republici Hrvatskoj, pa da isti ne ostvaruje ni približno iznos propisan odredbom članka 9. navedenog Zakona, iz kojeg razloga bi se na tužitelja odnosilo izuzeće od primjene odredbe članka 7. Zakona.

Naime, jedan od sudionika predmetnog ugovora je poduzetnik L. S. A. koji je predmetnim Ugovorom o distribuciji sklopljenim s tužiteljem uredio obvezu obavljanja isključive distribucije proizvoda marke L. putem selektivne distribucije ili putem unaprijed odabranih ovlaštenih trgovaca na malo s kojima će, kad god to bude moguće, distributer biti povezan ugovorima, ili putem neovisnih trgovaca na malo, koje može ugovorom ovlastiti da na teritoriju otvaraju L. Boutike i/ili L. »kutiće«. Slijedom navedenog, odredbu članka 9. Zakona treba tumačiti na način da se pri izračunavanju ukupnog prometa uzima u obzir promet svih sudionika sporazuma ostvaren na svjetskoj razini. To zato što je jedan od sudionika svjetski poznat poduzetnik L. S. A., koji je prisutan na svjetskom tržištu sa svojim prepoznatljivim proizvodima prodaje odjeće, obuće i sl., i kao takav zasigurno ostvaruje prihod veći od onoga određenog u članku 9. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja.